

HUSITA

Časopis Pražské diecéze ČČSH

číslo 1/2018 | ročník XVI | únor 2018

Husita vychází 6x ročně

Vydává

Pražská diecéze Církve československé husitské ve spolupráci s Husitským centrem, o. p. s., ISSN 1214-4630
Tisk: Dobel, Lanškroun

Kontaktní adresa

Časopis Husita, Pražská diecéze ČČSH,
V Tišíně 3, 160 00 Praha 6
tel.: +420 234 760 058, e-mail: husita@ccshpraha.cz
web: www.ccshpraha.cz/casopis-husita

Pověřená redaktorka a jazyková korektura

Renata Velišková

Grafické zpracování

Mgr. Simona Ullspergerová

Příspěvky do časopisu

Deadline pro zaslání příspěvků je vždy do 25. každého lichého měsíce. Jedině tak může být zajištěno včasné vydání časopisu a jeho distribuce čtenářům. Děkujeme za pochopení,
R. Velišková, pověřená redaktorka

Spolupracovníci

J. Boček, P. Bruna, Mgr. Z. Břeň, V. Červenka, J. Dezort, Mgr. V. Dezortová, Mgr. A. Dluhošová, PhDr. A. Flieglová, M. Kněžková, PhDr. B. Kobrle, DiS., PhDr. J. Kobrlová, doc. PaedDr. M. Kodejška, CSc., Ing. M. Matoušková, PhDr. O. Nytrová, E. Ševčíková, B. Štěpánová, J. Vlasák, M. Wdowczyznová, Bc. A. Zavřelová

Distribuci a objednávky zajišťuje

ses. Miloslava Krejzarová,
tel.: +420 234 760 058, mobil: +420 777 759 654
Faktury a potvrzení přijetí plateb zajišťuje
ses. Eva Mlezivová, tel.: +420 234 760 058
mobil: +420 737 212 687

Prodejní místa

Prodejna Blahoslav, Wuchterlova 5, Praha 6
Pražská diecéze ČČSH, V Tišíně 3, Praha 6
Husův institut teologických studií,
Roháčova 66, Praha 3

OBSAH

- 3–4** „Hrdinové práce na Břevnově
- 5–7** Nížkoprahový klub Husita
- 8–9** Venkovské zvoničky
- 9** Subjektivní názor
- 10–11** Martin Jindra vyrovnal dluh české historiografie
- 12** Tomáš Tomášovi
- 13** Instrukce k věčnosti
- 14** Vašíkovy tematické obrázky
- 15–17** Severní Kypr
- 17** Almanach české poezie 2018
- 18** Setkání s pohádkou v Karlíně
- 19** Ohlédnutí za Vánocemi
- 20–22** Bůh jako hráč a experimentátor
- 23** Vzpomínková bohoslužba
- 24–25** Básník míří k dosud nepojmenovanému
- 26** Dítka štěstím rodiny
- 27–28** Setkání spisovatelů
- 29–32** Kultura
- 33** Akce Nadačního fondu okologie
- 34** Společenství Zderazissimo
- 35** GDPR

„Hrdinové práce“ na Břevnově

8. 11. 2017 večer se v modlitebně náboženské obce Církve československé husitské v Praze 6 – Břevnově konala beseda s investigativní novinářkou Sašou Uhlovou, kterou pozvala místní duchovní, Kateřina Merglová. Tématem byla série reportáží s názvem „Hrdinové kapitalistické práce“ věnovaná nejhůře placeným zaměstnáním.

Uhlová v rámci reportážního „sběru materiálu“ víc než půl roku postupně pracovala v prádelně motolské nemocnice, v porcovně vodňanské drůbežárny, za pokladnou v obchodním řetězci, v továrně na výrobu holicích strojků a v třídně odpadu. Tuto její pracovní odysseu po celou dobu režírovala Apolena Rychlíková a sama Uhlová ji snímala skrytou kamerou. Výsledný dokument „Hranice práce“, oceněný na jihlavském festivalu, ukazuje některé momenty z uvedených zaměstnání s komentářem Uhlové čteným z jejího deníku, i pocity novinářky a reakce jejích blízkých. Na Břevnově však Uhlová mluvila zejména o tom, co se nevešlo do jejích psaných reportáží (z deníku plného dalších poznatků má mimochodem vzniknout i kniha).

Největším problémem při rozhodování, zda do tohoto odvažného projektu jít či nikoli, bylo to, že hlavní aktérka má čtyři děti a zaměstnaného manžela. Práci na špatně placených pozicích by Uhlová své rodině připravila krušné období způsobené nedostatkem peněz i péče. A skutečně – i když novinářka získala na svůj dlouhodobý projekt grant – v jednom ze zaměstnání (práce na kase) neviděla své děti celé čtyři týdny. Přesto byla odhodlaná svůj záměr zrealizovat.

Četné publikum, které se v břevnovské modlitebně sešlo, bylo dle dotazů opravdu poučené a všechny reportáže v Alarmu četlo, což Uhlová zřejmě předpokládala. Proto se soustředila spíše na nové skutečnosti. Přítomné nesporně překvapil například fakt, že se Uhlová, která se ve svých dřívějších textech často zabývala rasismem v české společnosti, podle svých slov v žádném ze zaměstnání s rasismem nesetkala. Respektive platí překvapivá přímá úměra: čím nižší vzdělání, tím menší sklony k rasismu. V provozech, kde například čtvrtinu pracujících tvořili Romové, novinářka nezažila žádné in-

Bůh chce pokoj. A pokoj je v Bohu.

Nikolaus von Flüe

Citát poskytl PhDr. A. Flieglová

vektivy, povyšování, ani rozlišování dle etnika. Platilo to dokonce i tehdy, když nově nastoupil do práce muž z Jemenu. Nikoho ani nenapadlo pozastavovat se nad jeho původem a chovat se k němu jinak než k ostatním. Potiže podle Uhlové vyvstávají až se zvyšujícím se vzděláním. Lidé vyučení či s maturitou mají větší tendence k rasistickým projevům. Přestože by asi mnozí z nás řekli, že s vyšším vzděláním tolerance k odlišnému roste, je tomu přesně naopak. Už kvůli tomuto nečekanému závěru je počín Uhlové přínosem.

Jádrem povídání o reportážích byly podmínky, ve kterých jsou nuceni zaměstnanci pracovat. Uhlová několikrát narazila na porušování zákoníku práce – někde se pracovalo v kuse více hodin, než je přípustné, pracovníci neměli přestávky, nemohli si ani odskočit na malou nebo se napít. V některých provozech v létě nefungovala klimatizace, jinde zas byla nesnesitelná zima. Není divu, že zveřejněním těchto informací „drzá“ novinářka mnohým šlápla na kuří oko. Podle jejích slov si zaměstnanci, kterým jejich odměna nepokryje ani základní životní potřeby, nedovolí proti často otřesným podmínkám protestovat, jelikož se bojí, že by přišli o práci (nezřídka mají „na krku“

exekuci). Vzájemně však mezi nimi existuje určitá solidarita, chovají se k sobě hezky a nejdou třeba k lékaři jen proto, aby „v tom nenechali ostatní“, kteří by bez dalších dvou rukou nevládali objem práce. I sama Uhlová chtěla v několika pracích z tohoto důvodu setrvat – měla ke kolegům vztah a nechtěla je, lidově řečeno, „nechat v rejži“. Režisérka Rychlíková ji ale vždy usměrnila.

A proč jsme vlastně, my, husité, Uhlovou na faru pozvali? Sociální témata s křesťanstvím velmi úzce souvisejí. Měli bychom se zajímat o ty nejchudší, o ty, co jsou na tom mnohem hůř než my. A jak se ukazuje, i na těch nejnejpříjemnějších místech plných dřiny se projevuje vzájemná tolerance, solidarita, jinými slovy láska. Ta je ostatně znát i na osobní oběti autorky reportáží, vždyť, ruku na srdce, kdo z nás by se na tolik měsíců vydal dělat ty nejhorší možné práce? Jak říká Uhlová, jde o práce potřebné, bez kterých se společnost neobejde, neměli bychom tedy alibisticky moralizovat, že se špatně placení zaměstnanci měli líp učit, ale budme rádi, že tyto práce má kdo vykonávat a náležitě je oceňme. Jak penězi, tak smýšlením a ve svých srdcích.

Magda Wdowyczynová

Nízkopražský klub Husita

Dušíčková bohoslužba

Když jsem před dvěma roky vstoupil do našeho sboru na Žižkově, zmocnil se mne smutek. V životě už jsem viděl kostel, který neslouží svému účelu. Má spadlou střechu, třeba i bez podlahy, zarostlý keři a stromy. Podobně i zde byly prostory neutěšené a prázdné. To ve věřícím člověku vyvolává zklamání z neuskutečněných nadějí dávných stavitelů. Tehdy jsem se sám sebe ptal, zda to vše má ještě smysl. Až vzpomínka na biblické postavy proroků mi dodala naději, že nejsem první, kdo si zoufá. Že se měli mnohem hůř a vydrželi. A tak jsem vydržel. Letos jsem na dušíčky 2. 11. 2017 vstupoval do nově vymalované modlitebny s novou podlahou a čekalo mě zde přes 20 věřících, kteří byli dychtiví se společně modlit. Kdybych to tehdy vzdal, věřím, že by si Bůh cestu k lidem našel, ale beze mě. Měl bych psát „bez nás“, protože na obnově modlitebny a kolumbária se podíleli všichni členové komunitního centra a klubu Husita. Děk patří i vedení pražské diecéze, zejména bratru biskupovi.

Mgr. Zdeněk Břeň

Křesťanská meditace

Od ledna 2017 v Komunitním centru na Žižkově pravidelně jednou týdně společně meditujeme. Každé úterý od 16:30 hodin si skupinka od 2 do 7 členů najde tiché místo v rámci našeho často velmi živého a hlučného domu a ponoříme se do hlubin křesťanské meditace. Vlastní „sezení v tichu před Kristovou tváří“ trvá 20 minut. Předchází mu a uzavírá ho modlitba. Čas od času bývá ticho podbarveno duchovní hudbou. Když je ve skupince někdo nový, před meditací je prostor mu praxi krátce vysvětlit a zodpovědět otázky. Tato „aktivita“ je otevřená všem,

bez vyznání. Kdokoli může přijít a přidat se v meditaci k nám. Většinou se ve skupince schází členové místní komunity, zaměstnanci komunitního centra, někdy se k nám připojí i klienti z nízkoprahového klubu a čas od času přijde i náhodný zájemce o Křesťanskou meditaci, který si tuto skupinu našel na internetu.

Do budoucna bychom nabídku Křesťanské meditace rádi rozšířili i do okolních škol a úřadů. Chystáme také úpravu zvláštní místnosti, která by byla k mediaci vyhrazena, byla lépe dostupná z ulice, a kde by meditující nebyli rušeni hlukem z ostatních aktivit komunitního centra, ani přílišným vybavením interiéru. Srdečně zveme všechny, kte-

ré zajímá, co (nebo lépe řečeno kdo) se v tichu jejich nitra ukrývá.

Mgr. Kristýna Mlýnková

Akce NPK Husita – aneb jak se zbavit nudy

Klub nejen, že pomáhá dětem v problémových situacích, ale i zbavit se každodenní nudy. Proto jsme si pro ně připravili několik akcí. Na konci listopadu jsme pořádali první ročník Běhu pro Husitu, který se konal v okolí vchodu do tunelu v Karlíně. Trasa připravila pro děti velkou výzvu v podobě schodů, které prověřily jejich vytrvalost a rozložení sil. Malí běžci byli odměněni cenami a dávkou vitamínů v podobě ovoce. Příští rok plánujeme běh zopakovat a možná se z něj stane další klubová tradice. K prosinci neodmyslitelně patří taky mikulášská, kterou každý rok pořádáme společně s ostatními nízkoprahovými kluby pro děti a mládež z Prahy. Tento rok se mikulášská konala u nás v Žižkově. Děti kromě mikulášské nadílky, vystoupení tanečnic a občerstvení využily řadu workshopů: recy dílnu, airbrush, flowersticky, výrobu placek či žonglování. V rámci akce také proběhl turnaj ve fotbálku, který byl velkým lákadlem pro zapálené hráče. Akce měla

velký úspěch, dorazili lidé z různých koutů Prahy a v příjemném prostředí jsme oslavili Mikuláše. Předvánoční čas jsme zaplnili rozhovory o Vánocích, výrobou ozdob, věnců a ozdobení našeho klubového vánočního stromku.

A co v roce 2018?

Tak to se určitě nudit nebudeme! V novém roce budeme nadále pokračovat v projektu Fotbal pro rozvoj, a tím pádem se účastnit Ligy férového fotbalu. Projekt je hlavně o fair play, respektu soupeře a zapojení všech mladých lidí z pražských nízkoprahových klubů, kteří mají zájem o fotbalové zápasy. Nejen fotbalisté jsou v našem zájmu, ale i tanečnice Gitanne pod vedením Evy Džobákové. Tanečnice nejenže vystupují na bohoslužbách, ale i na různých akcích. V prosinci vystoupila taneční skupina Gitanne v Paláci Akropolis v rámci akce Městské části Praha 3 na Mikulášské nadílce. Vystoupení mělo velký úspěch, holky si vysloužily velký potlesk a nadílku od Mikuláše. V novém roce se můžete těšit na další vystoupení a nové kostýmy, které si Eva Džobáková sama ušila a jako třešničku na dortu uvidíte v klipu Terne Čhave. Nejen dlouhodobé projekty máme v plánu, ale i jednodenní akce. V zimních měsících nás čeká bruslení na Gutovce, v únoru oslavíme Valentýna – výrobou Valentýnek a Valentýnským disco plesem. Také nás čeká období masopustu spojené s výrobou masek a masopustní bojovkou na konci února. Komunitní zahrádka Meduň-

ka a Komunitní centrum na Žižkově: Přípravy na Vánoce se odehrávaly i na Meduňce. V průběhu adventu zde proběhla výroba vánočních věnců, nepečeného vánočního cukroví a vaječného koňaku. Vaječňák potřeboval vychladnout, a tak jsme čas využili k výměně dámského oblečení na komunitním bazárku. Po oslavách nového roku proběhla v Komunitním centru na Žižkově oprava modlitebny alias Husátka – klubu pro maminky. Oprava prostorů a vybavení by se neuskutečnila bez podpory Náboženské obce Prahy 1, kostela Sv. Mikuláše.

Bc. Anna Zavřelová

Dokumentace romských duchovních písní

V Náboženské obci na Praze 3 na Žižkově probíhají druhým rokem jednou měsíčně česko-romské bohoslužby, které kromě duchovního zastavení zprostředkovávají návštěvníkům kontakt s romskou kulturou. Na bohoslužbách dáváme prostor romským muzikantům, aktivistům či duchovním, na závěr setkání mohou vystupovat taneční soubory z NPK Husita. Setkali jsme se díky tomu se zajímavými romskými umělci, kteří sami tvoří duchovní písně ať už v romském nebo českém jazyce, případně překládají tradiční duchovní písně do romštiny. Zjistili jsme ale, že neexistuje žádný zpěvník romských duchovních písní. Díky podpoře Ministerstva kultury ČR jsme se proto v tomto roce věnovali pilotnímu projektu dokumentace romské duchovní tvorby. Na webové stránce www.komunitnikostel.cz/romske je k dispozici zpěvník včetně krátkého představení autorů. Doufáme, že se projekt bude nadále rozvíjet. Dokumentované písně by mohly pomoci duchovním a náboženským obcím, které by chtěly dát více prostoru romské komunitě.

Mgr. Adéla Dluhošová

Venkovské zvoničky

Zvoničky jsou soliterní stavby, které se nejvíce rozšířily za vlády osvícené panovnice Marie Terezie. Ta vydala nařízení dne 21. 8. 1751 o vybudování kapliček se zvony v městečkách, vsích i osadách z důvodu častých požárů, kdy vyhořely celé vesnice i města. Zvony měly obyvatele varovat v případě požáru zvoněním na poplach. Toto nařízení platilo všude tam, kde nebyly k dispozici kostely a zvonice se zvony. V dřívějších dobách zvony v kostelích a zvoničkách sloužily k oznamování času, svolávání k robotě a také ke klekání. Ke klekání a modlitbě se zvonilo třikrát denně, a to ráno, když lidé vstávali, v poledne, když šli k obědu a večer k večeři. Podle pověry mohla děti, které včas nepřišly k obědu, odvést polednice a ty, které včas nepřišly večer domů, mohla odvést klekání. Když zvonili ke klekání, lidé poklekli a modlili se modlitbu Anděl Páně. Po celou dobu této modlitby vyzváněl zvon (asi 3 minuty). Modlitba Anděl Páně se skládá ze tří biblických veršů, a proto se někdy zvonění dvakrát přerušilo. Modlitby začínají biblickým textem: – „Anděl Páně zvěstoval Panně Marii a ona počala z Ducha Svatého. Zdrávas Maria... Marie řekla: jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova. Zdrávas Maria...“

Vznik modlitby Anděl Páně se datuje do 13. století a jejím autorem byl František z Assisi (1182–1226), zakladatel řádu františkánů. Na základě nařízení papeže Jana XXII. z roku 1318, byly františkánské večerní zvonění a modlitba Anděl Páně rozšířeny do celé katolické církve.

Ve středověku se po večerním zvonění zavíraly městské brány. Polední zvonění se zavedlo v katolické církvi na základě nařízení papeže Kalixta III. na počest vítězství křesťanských vojáků nad Turky u Bělehradu v roce 1456. Od roku 1603 je trojí zvonění (ráno, v poledne a večer)

s modlitbou Anděl Páně zavedené v celé římskokatolické církvi v kostelích, zvonících i ve zvoničkách. Zvon ve zvonici upozorňoval sousedy i na to, že někdo zemřel. Zvonilo se i druhý den po poledni a v den pohřbu. Tomuto zvonění se říkalo, že zvoní hranu. Zvoník (vartýř) i u malého zvonu musel zvládnout hned několik způsobů zvonění, a to vyžadovalo rozhodně um. Například lidé podle zvonění poznali zda zemřela žena, muž nebo dítě. Nezáleží tak na síle, ale na šikovnosti a také na zkušenosti. Zvoník musí zvonu zajišťovat i potřebnou údržbu a také jednou za čas ho musí pootočit, aby železné srdce bitím nezslabilo stěnu zvonu a ten nepraskl. Nejjednodušší zvoničky byly zvony umístěné do koruny nebo rozsochy stromů. Někdy byly zvony zavěšeny na kůlu s rozsochou. Od 19. století se začaly prosazovat zvoničky vytesané z ka-

mene. Zvonice měly i svůj velký význam na vesničkách a samotách v horách. Zvonění ve vánicích, mlze a ve tmě zachránilo mnoho životů horalů, turistů i lyžařů.

Zvony, protože jsou vyrobeny z ušlechtilých kovů (78 % mědi a 22 % cínu), vždy přitahovaly pozornost zlodějů a za válek i zbrojařů. V první světové válce, kdy byl nedostatek barevných kovů, probíhala rekvizice zvonů na základě nařízení vídeňské vlády ze dne 8. srpna 1916 a 22. května 1917. Měď se nemohla dovážet ze zámoří z důvodu námořní blokády Velké Británie, a proto zbrojovky neměly materiál na výrobu nábojnic pro rakouskou armádu. Následkem rekvizice skončil velký počet zvonů v hutích.

Po vypuknutí II. světové války se situace opakovala a zvony se rekvírovaly, tentokrát pro německé zbrojovky. Na základě nařízení protektorátní vlády musely být provedeny soupisy všech zvonů na ohlašovacím listu, umístěné v kostelích, zvoničkách a školách v roce 1941 a 1942.

Na základě tohoto soupisu byly zvony rekvírovány a byly ponechány pou-

ze ty, které měly velkou historickou hodnotu nebo ty, které byly nezbytně nutné pro náboženské obřady. Protože obyvatele měli své zkušenosti z I. světové války, našli se na vsích i stateční lidé, kteří některé malé zvony před soupisem zachránili tím, že je zakopávali do země, nebo hodili do rybníka. Po válce se zvony náhle objevily ve zvoničce. Desítky zvoníček na venkově zachránili chalupáři, kteří je na své náklady opravili a někdy pořídili i nové zvony. Zvoničky tak i do současné doby plní svoje poslání a rozezní se tehdy, když změje někdo ze sousedů. Zvoník je jeden z prvních, který se dozví o tom, že někdo zemřel, a lidé se od něho pak dozvědí, ještě před vyvěšením parte, kdo právě zemřel. Věřící při zvonění se křížují a říkají „Pán Bůh odpusť“ a modlí se. Řada obcí má dnes zvonění zajišťované automatickým nastavením, nebo zvuk zvonů vysílá v místním rozhlase, ale nic z toho se nevyrovná zvonění zvoníka.

Zpracoval: J. Boček

Zdroje: Státní archiv Praha, vlastní archiv

Subjektivní názor

Král Zikmund Lucemburský, po přijetí jihlavských kompakťáků r. 1436, převedl táborské polní vojsko na ochranu jižní uherské hranice proti machometánům – Turkům.

Po vítězství heretiků došlo k uznání od katolického duchovenstva, protože „husité“ byli křesťané. Můžeme si domyslet jak by to dopadlo, kdyby již tehdy saracéni vnikli do Evropy. Nyní se osoby s islámským vyznáním organizovaně stěhují do Evropy se souhlasem úředníků Bruselu. Na hranicích není žádná vojenská ochrana. Také slycháváme, že se máme geneticky promíchat v euronegroidního Evropana. Národní a tradiční zvyky jsou nežádoucí a má vzniknout kultura tzv. multikulti a duchovně propagovat islám.

Chmurná vyhlídka, pokud se lidé nebudou více starat o svůj národ.

Vysvětlivky: – *kompaktáta* – povolení přijímání z kalicha – katolíci říkali komprdáta

– *saracéni* – muslimové žijící ve středomoří – Arabové

– *machometán* – uctíváč Allaha, poturčenec z křesťana

– *heretik* – bluhař, pochybuující o křesťanské věrouce

Jan Vlasák

příznivec ČČSH ve sboru na Spořilově

Martin Jindra vyrovnal dluh české historiografie

Světlo světa spatřila jeho nová monografie

PRAHA – V posledním předvánočním týdnu roku 2017 proběhla prezentace nové knihy z pera historika Ústavu pro studium totalitních režimů a archivu Ústředního archivu a muzea ČČSH Martina Jindry – *Sáhnout si do ran tohoto světa*. Po desetileté práci byla monografie uvedena v Husově sboru v Praze na Vinohradech.

Prezentace probíhala bez bouchání šampaňského. Místo toho autor uvedení knihy doprovodil pietní vzpomínkou na ty, kterým je kniha věnována. Šestnáct svíci tvořících symbolický kříž na památku perzekvovaných věřících z Církve československé (husitské) v období druhé republiky a Protektorátu Čechy a Morava přinášeli postupně současní duchovní, zástupci rodin, jejichž životní příběhy kniha přibližuje, ale i děti. „Děti byly samo sebou vybrány záměrně, neboť jsou nadějí, pokračovateli a dalšími nositeli jedné z podob křesťanství v naší zemi, kterou reprezentuje ČČSH,“ vysvětlil Jindra.

Modlitbu a několik slov pronesl také patriarcha církve Tomáš Butta. V prostorách zaplněného sboru se rozezněly varhany, o hudební doprovod se postarala i skupina Repromantic. Mnoho hostů využilo možnosti navštívit místní kolumbárium, kde představitelé církve položili květinu k místu posledního odpočinku rozhlasového hlasatele Zdeňka Maňčala, který ze sklepení Husova sboru promlouval během květnového povstání v roce 1945, kdy odtud vysílal Český rozhlas.

Jindrova textově i obrazově bohatá kniha je první systematickou mono-

grafií, která pojednává o druhé nejpočetnější církvi v Československu v letech 1938 – 1945. Jak je uvedeno v podtitulu, zabývá se především perzekucí a rezistencí duchovních a laiků tohoto církevního společenství. Za více jak deset let se autorovi podařilo shromáždit širokou škálu archivních pramenů. Z nich vytváří obraz zápasu Církve československé (husitské) s okupační a protektorátní správou po březnu 1939, který se odrážel ve fungování a vnitřní struktuře církve a způsoboval v ní napětí. Jednotlivé kapitoly zachycují restriktivní zásahy, stěžejní oblasti církevního života a události, s nimiž se musela ČČS(H) v letech 1938–1945 vyrovnávat. Čtenář se tak může seznámit s momenty, kdy byla výrazněji ohrožena samotná existence církve. Detailně je popsán celý proces nucené změny jejího názvu. Monografie též mapuje zapojení věřících v domácím i zahraničním odboji, celou škálu sociálních aktivit nebo vztah ČČS(H) k pronásledovaným Židům. Nesoustřeďuje se však pouze na území protektorátu, nýbrž ukazuje, že se změny na evropském kontinentu bolestně dotýkaly také života věřících na Slovensku nebo třeba na Těšínsku.

Vůbec poprvé autor přichází s kompletním výčtem usmrčených a vězněných duchovních, kterým ve své knize věnuje podrobné biografické medailony. „Doufám, že kniha přispěje k zaplnění některých bílých míst, a že jména řady věřících ČČS(H), kteří se zapojili do odbojových aktivit a dnes jsou již téměř neznámi nebo zcela zapomenuti, se vrátí do povědomí veřejnosti jako přirozená součást obrazu naší historie,“

řekl autor o jeho motivaci k napsání knihy.

Knihu *Sáhnout si do ran tohoto světa, Perzekuce a rezistence Církve československé (husitské) v letech 1938–1945* si můžete zakoupit prostřednictvím internetu na stránkách knihkupectví Kosmas.cz, dostupná je též v prodejně Blahoslav.

Bára Štěpánová

Tomáš Tomášovi – boty pro prezidenta

Dne 30. dubna 1938 pořídili, na základě žádosti Masarykovy dcery Olgy Revilliodové, praporčík Pravoslav Hejda s komorníkem Bohumilem Příhodou seznam osobních věcí zesnulého prvního prezidenta Československé republiky Tomáše Garrigua Masaryka. V tomto seznamu, publikovaném Jindřiškou Smetanovou v knize TGM: „Proč se neřekne pravda?“, je zaznamenáno i několik párů obuvi od Bati, uložených v prezidentově šatně, místnosti ve východním křídle ve třetím patře lánského zámku. Konkrétně šlo o jedny trepky, jeden pár hnědých bačkor, jeden pár kostkovaných bačkor, jedny plstěné střevíce na knoflíčky, jedny vysoké boty s plstěnými holeněmi a jedny vysoké gumové boty. Je téměř jisté, že se jedná o zbytky kolekce obuvi, která se k Masarykovi dostala poněkud kuriózním způsobem.

V červnu 1928 prezident navštívil Zlín a s velkým zájmem si prohlédl Baťovy závody. Průvodce mu dělal sám Tomáš Baťa a spolu se zaměstnanci očekával pochvalné uznání. Nedočkal se. Masaryk se sice taktně, ale s určitostí vyjádřil, že boty, které viděl, mají nedokonalou formu v prolovu chodidla. Tento výrok podnítil muže činu Tomáše Baťu k prohlášení, že je rozdíl mezi sériovou výrobou a výrobkem na míru a že pro Masaryka vyrobí botu, která mu padne jako ulitá. Potřebuje k tomu jen přesnou míru a sádrový odlitek chodidla. Masaryk toto Baťovo prohlášení nechal moc vážně. Jenomže Baťa se rozhodl, že prezidentovi slíbenou kolekci obuvi daruje a jeho pověřenci naléhali prostřednictvím Kanceláře prezidenta republiky

na Masarykova komorníka Josefa Hůzu, aby prezidenta mohl navštívit obuvnický mistr spolu s ortopedem, až se jim podařilo získat termín návštěvy. Byla stanovena na 18. února 1930. Ten den, kromě odborníků, se do Lán dostavil i Baťa a Masarykovi bylo málo platné dokazování, že „má botů dost a toto že je zbytečná ztráta času“. Baťovi odborníci změřili Masarykovi nohu a jeho chodidlo bylo v kousnutí odlišito do sádry. K 80tým Masarykovým narozeninám 7. března 1930 prezident skutečně obdržel kolekci obuvi pro všechna roční období a ke všem možným příležitostem. Tak v tomto ojedinělém případě zvítězila nad prezidentem, který si téměř nikdy nenechal vnutit nic, co nechtěl, cílevědomost zlínského selfmademana.

(BK, jSk)

Instrukce k věčnosti

V těch nejtěžších chvílích se objevuje „Nitka světla Pod rámem dveří Zkus Otevřít Někdo klepá“. Jako ledový úsměv působí smířlivá, jinak životně velmi závažná, báseň „Bloudivá“. Takových básní, které se dívají do tváře fyzického konce lidské existence je ve sbírce více, například „Zákon“, „První pomoc“. Nacházíme tam obraty, které silně mobilizují naše vědomí v tragickém pocitu zmaru. (Puká země Až do morku nicoty Propadej se mrazivou tmou z básně „Ševelení“). Název básně „Ševelení“ je vzhledem k obsahu vlastně protimluvem, což ještě onen pocit zmaru závratně umocňuje. Básniřka prohlašuje v básni „Running Man“, že „Pobíháme Mezi doufáním a beznadějí Plavíme se Od břehu k břehu Střetů a vin!“. Řekl bych, že si umrtvujeme šance vložené do našich životů již při narození nerozvíjením schopností. Ty touží po tom, aby zrály v láskyplném prostředí tradičních rodin, posíleny rodovými tradicemi, které jsou půdou, v níž je zasazen náš životní strom – dítě, ireverzibilně připoutané k mamince a později i k širší rodině a dodal bych následně i k naší vlasti. Mám pocit, že nějaký přetěžký osud dlouhodobě prohluboval bolest, nevyslovitelné šíře a hloubky. Z té bolesti vzešlo autorčino uzrání. Vidí přírodu, svět běžných lidí v „utajených“ detailech, v kontextu bolesti a často pomíjivých nadějí. Krásná duše, která nebyvale prohlédla prostřednictvím bolesti všeho druhu tak, že vnímá život a svět s láskou a v lásce!

Dobrá báseň může vyprovokovat člověka k pozornosti, k sebereflexi, k touze zjistit pravdu. Když jsem četl báseň „Obchod“, tak jsem si uvědomoval, jak nebezpečné pro kvalitu života je podléhat zdvořilému neoliberálnímu ekonomickému mamonizmu, který dokáže postupně uvrhnout slibně se vyvíjející osobnost v jejím ontogenetickém vývoji v otrockou závislost na hmotě a jejich látkových proměnách. Jestli se tak stane, člověk se

„zapouzdří“ ve svém duchovním růstu a je „uvězněn“ v hmotném žaláři. Tělo je syceno pozemskými statky, avšak jeho duše se zmitá v hladových křečích. Duše totiž potřebuje, jak se píše v básni „Obchod“, „Lezení po skalách Cestu kolem světa...Vít ve vlasech...Vesmír nadějí...“. Jak ještě lépe vystihnout tyto potřeby než právě těmito slovy? Často se hořívá o tzv. „blbě náladě“ a já si myslím, že právě v těchto zmíněných skutečnostech spočívá podstata onoho pojmu. Nejdříve musíme jít vstříc pravdě a vše správně pojmenovat a též si i přiznat, že divoká kapitalizace moci, kultury, sociálních programů, školství atd. byla a je velmi škodlivá.

Člověk potřebuje od dětství celý život kromě tělesných právě duševní a duchovní hodnoty. Bez nich nedojde ke zdravé harmonii, po níž volá jeho osobnost. Podstata harmonizace spočívá v utváření citu a smyslu pro životní krásu. Tyto ambice nese jednoznačně umění. Pokračuje tam, kam už nedosáhne rozum. Je to ale podmíněno rozvinutou percepcí a apercepcí člověka v celém jeho osobnostním spektru. Tedy braňme společnost, aby se omezovala jen na projevy v prostoru a v čase. Předpokládá to, abychom byli nároční k sobě a měli požadavky ke svým blízkým, které by byly adekvátní jejich vnitřním předpokladům a vnějším podmínkám. Nebojme se jít za svým přesvědčením i proti nepřízní osudu. Příkladně dbejme na duševní a zejména duchovní hygienu. Jsem přesvědčen, že básniřky Olga Nytrová a Františka Vrbenská k tomuto směřování svou útlou sbírkou s velkým námětem rozhodně přispějí. Knize „Instrukce k věčnosti“ popřejme, aby myšlenkově dosedla do vhodného prostředí a šířila lidské hodnoty v jejich smyslové prapodstatě. Děkuje.

doc. PaedDr. Miloš KODEJŠKA, CSc.
Univerzita Karlova, Pedagogická fakulta

Vašík strávil vánoční prázdniny u babičky a dědy na chalupě, v krásném prostředí jihočeské Šumavy na Kvildě. Když nelyžoval, věnoval se své oblíbené činnosti – kreslení. Pod dojmem mnoha zážitků tentokrát zobrazil všechny možné zimní sporty, se kterými se setkával, a které sám velmi rád také provozuje. Je nejen výtvarně, ale i sportovně nadaný, což je vidět i v zobrazení jednotlivých aktivit, jako je lyžování, sánkování, bruslení, stavění sněhuláka, koulovačka a další. Všimni si, vážený čtenáři, s jakým citem a vnímavostí Vašík prezentuje radost jednotlivých postav z pobytu na sněhu a z pohybu :-)

Severní Kypr

Zajímavosti severního Kypru

Poloostrov Karpaz je nejvýchodnější místo, které je přírodním rájem nedotčené civilizace. Kromě přírodních památek je tu k vidění i byzantský hrad Kantara, kde se podle tradice v roce 1191 vzdal Izák Komnenos Richardu Lví srdce. Najdete tady i byzantské baziliky z 5. století. Ve vesnici Dipkarpaz je raritou ortodoxní komunita 230 kyprských Řeků, na které Turci při odsunu řeckého obyvatelstva zapomněli. Kupondivu tady žijí s muslimy ve shodě. Dále v cestě na východ jsou překvapením nádherné přírodní pláže. Nejkrásnější je Zlatá pláž, která je 5 km dlouhá a dnes je to chráněné území pro ohrožený druh želvy karety obecné. Zajímavostí je, že se tyto želvy dožívají věku 70 až 80 let. Stával zde hotel a další budovy sloužící turistům, ale dnes jsou tyto stavby zbourané a cesta je sem možná pouze pro osobní auta. Příčinou likvidace turistiky na tomto místě byl dramatický pokles výskytu tohoto ohroženého druhu. Želvy kladou vajíč-

ka do písku a když se vylíhnou, dostávají se do moře za svitu měsíce. Dříve tu stával hotel a elektrické osvětlení je dezorientovalo. Některé želvy se proto nedostaly do moře a hynuly. Nejvýchodnější část poloostrova Karpaz je prohlášena za rezervaci a jsou tu k vidění stáda ovcí, spousta ptáků i divocí osli, kteří tady zbyli po vyhnaných kyperských Řecích v roce 1974. Cesty jsou dále už jenom šterkové, a tak několika drzým oslům nedá žádnou velkou práci cestu zastoupit a čekat, že dostanou něco dobrého, aby milostivě auto uhnuli. Na konci cesty, kde poloostrov končí, se náhle vynoří klášter a kostel sv. Ondřeje, který je otevřen od úsvitu do soumraku. Vstupné se do kostela neplatí, a tak je možné přispět finančním darem do pokladničky na stavební opravy. Kostel je vybudován vedle původní byzantské baziliky, která se časem promění v ruinu, protože Turci nemají zájem opravovat křesťanské kostely. Podle legendy se sv. Ondřej plavil po moři okolo a námořníkům došla voda. Několikrát

Vykopávky v Salamis

Vykopávky v Salamis

připluli ke břehu, ale vodu marně hledali. Zoufalému kapitánovi sv. Ondřej přikázal, aby loď ještě jednou připlula ke břehu, kde udeřil palicí o skálu, ze které vytrysknul pramen. Kapitán byl stížen oční chorobou, a tak mu světec poradil, aby si v té vodě omyl oči. Hned po umytí se jeho zrak zázračně uzdravil. Voda ze skály teče dodnes a lidé si ji berou do nádob domů pro léčbu nejrůznějších neduhů. Po ochutnání této vody mohu konstatovat, že je velmi dobrá a její měkkost je způsobena složením okolních hornin. Sv. Ondřej se narodil v Betsaidě (v dnešní Izraeli) na břehu Galilejského jezera. Protože byl žid, tak Ondřej nebylo jeho původní jméno. Byl učedníkem Jana Křtitele a později se přidal k Ježíši i se svým bratrem Šimonem (Petrem). Působil v Malé Asii a na území dnešního Ruska. Byl prvním biskupem Bizantie. Podle legendy byl ukřižován kolem roku 60 ve městě Patras (dnes třetí největší město v Řecku vzdálené 200 km od Athén) v Acháji na kříži ve tvaru X (svatoondřejský kříž).

Salamis

Starověké město Salamis, které je dnes nejvýznamnější archeologické naleziště na severním Kypru, se nachází asi 9 km od Famagusty. Zmínky o jeho existenci pocházejí již z 8. století před. n. l.

V roce 350 dostalo nový název Constantia a v 7. a 8. století bylo křesťanskou metropolí Kypru. Město bylo postupně ničeno arabskými nájezdníky a zemětřesením, až postupně zaniklo. Salamis mělo rozlohu několika desítek ha a od roku 1880 tu nepřetržitě probíhají archeologické práce. Nejznámější památky, které zde byly objeveny, jsou „Římské divadlo“ pro 15 tisíc diváků, veřejné lázně (do kterých byla přivedena voda akvaduktem ze 40 kilometrů vzdálené Kythrei) a sportoviště zvané gymnázium. Na zbytcích podlah jsou ještě dnes patrné krásné fragmenty mozaiky. Při troše trpělivosti je tady možné najít starořecké nápisy, kdy slova podle tehdejších zvyklostí splývala do jedné dlouhé věty. (Alexandr Veliký nebyl

jen vynikající vojevůdce, ale zasloužil se i o reformu řečtiny, kdy se slova ve větě psala odděleně). Turci této významné archeologické památce nevěnují příliš velkou památkovou ochranu. Je velká škoda, že mnoho kamenů ze slavného Salamis bylo odvezeno do Famagusty, kde byly použity jako stavební materiál. Nedaleko od archeologického naleziště stojí klášter sv. Varnavasa (apoštol byl umučen v Salamis v roce 45). Světec doprovázel sv. Pavla na misijní cestě po Kypru. Ve městě Salamis se také narodil sv. Barnabáš, raně křesťanský konvertita, původním jménem Josef. Jméno Barnabáš získal poté, co prodal na Kypru veškerý majetek a utržené peníze věnoval církvi v Jeruzalémě. Když se sv. Pavel vrátil po svém obrácení do Jeruzaléma, byl to právě Barnabáš, který se sv. Pavla ujal a představil ho ostatním apoštolům. Působil v Antiochii společně se sv. Pavlem. Cesty těchto světců se

Vykopávky v Salamis

rozdělily poté, co Barnabáš odcestoval na Kypr s Janem Markem a Pavel odjel s apoštolem Silosem do Sýrie. Barnabáš byl v roce 61 ukamenován a jeho pozůstatky se našly za vlády císaře Zeona v hrobce v Salamis. Je považován za zakladatele Kyperské církve a je mu zasvěcena katedrála ve Famagustě.

Zpracoval: J. Boček

Almanach české poezie 2018

Vážené kolegyně a kolegové,

do 10. 2. 2018 bylo možné zaslat na adresu editora, Vladimíra Stibora výběr čtyř až šesti nejlepších krátkých autorských básní pro v pořadí již šestý almanach české poezie 2018.

Slavnostní křest poetické antologie se uskuteční 29. 6. 2018 v 17 hodin ve Slovanském domě v Praze, kam budou všichni básníci pozváni.

Kontaktní adresa editora: stibor.vladimir@centrum.cz , t. 728 228 102

Setkání s POHÁDKOU v Karlíně

Naším předvánočním hostem na pravidelném spisovatelském fóru 19. 12. 2017 byl Mgr. Tomáš Kepka, který je profesí režisér a pedagog audiovizuální tvorby na vysoké škole.

Ze všech jeho četných profesí a prací (jak tohle všechno může obsáhnout jeden člověk, dumala jsem, když jsem si pročítala jeho životopis) mě v tomto čase zajímala profese spisovatele, a konkrétně – jeho pohádky. A tak jsem doufala, že se mi podaří ho přemluvit, aby nám některé přečetl. Jak veliké bylo moje překvapení, když pan Kepka s nimi sám začal a v podstatě jim celý večer věnoval! Hned po tradičním přivítání Olga Nytrovou jsme se postupně dozvídali, jak se vlastně k těm pohádkám náš host dostal. Jeho tehdy pětiletá dcerka Janička si přála, aby jí tatínek před spaním četl pohádky. Ale on řekl, nebudu je číst, ale vymyslím ti nové, když ty vymyslíš vždycky název. A tak malá dcera navr-

hovala názvy a tatínek hned pohádky vyprávěl, za večer i dvě, tři. Byly vážné i humorné – i proto, že jejich názvy nebyly ledajaké. Holčička měla nádhernou fantazii: „O jezevci a flašce Bung Gong,“ „Jak zlobivý Mickey Mouse krmil zlobivého králíčka“ a „O Mikulášovi, který se zadrhnul v komíně.“ Pohádky tatínek nahrával a tak, jak je odvyprávěl, vycházejí i v jeho knížkách. Nikde v nich nevystupovali princezny, draci a čarodějnice, jak jsem očekávala. Naopak hrdiny jsou zvířátka a lidé ze současnosti, které si každý z nás dovede představit. Humorná forma leckdy přesahující dětskou představitost a dotýkající se i současného světa dospělých – to je umění pohádek pana Kepky. Bavili se všichni přítomní spisovatelé. A že nás bylo! Nakonec jsme souhlasili s panem Kepkou, že jsme národ humoristů, kteří však žijí v době, kdy nevychází ani žádný český humoristický časopis. „Kdyby dnes žil Hašek, ten by se mohl upsat...“ zněla mi na zpáteční cestě domů slova našeho hosta. „A určitě by se rád napil z flašky Bung Gong!“ dodávám já.

Ing. Monika Kněžková

Vzpomínka na Vánoce

V Náboženské obci Karlín si 12. prosince 2017 užili krásnou vánoční oslavu. Setkání 3. věku České Vánoce fotografiemi zdokumentovaly básničky a fotografky Olga Nytrová a Martina Koubová.

Výtvarnice E. Peroutková a V. Polívková

M. Hlasivcová a J. Čeněk

Ach, ta novoroční předsevzetí!

Tak zase tu máme nový rok a množství předsevzetí se rodí v hlavách národa. Ten chce zhubnout, ta zase zkrásnět, ten či onen dosáhnout úspěchů ...je to množství nápadů. První týden je to zásada, kterou dodržují tvrdohlavě všichni. Pak stačí polevit, vynechat a za čas se vše tiše vrací do starých kolejí. Také jsem byla a jsem dosud na moje předsevzetí dotazována. Ale zklamávám – nikdy jsem žádné nedělala, ale pak jsem učinila výjimku, kterou dodržuji dodnes. K tomu mě inspirovala Bible. Jednou jsem ji namátkou otevřela a četla: „Mt 22,37/ Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí – to největší a první přikázání, druhé je mu podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe“. Řekla jsem si: tak toto bude moje předsevzetí. Což, ta první část je jasná, ale ta druhá? Opravdu miluji všechny lidi stejně a jako sebe sama? Lhala bych si, a tak od té doby, což se stalo v roce 2000, snažím se milovat všechny lidi – a jak je to těžké. Ale mnohé mne to naučilo, dost jsem poznala. Nechcete se ke mně přidat? Čím více, tím lépe – lásky není nikdy dost. A to je moje úvaha do nového roku 2018.

Kříž, na kterém zesnul Pán,
byl k naší spáse darován.

Kristus je mé spasení
a kříž je Jeho znamení.

Eva Ševčíková

Bůh jako hráč a experimentátor

Život je proměna každý den, každou hodinu, minutu, vteřinu, zlomek vteřiny. Kosmos je megaproměna obsahující nepředstavitelné množství mikroproměn. Zdá se, že Tvůrce si s proměnami dětsky pohrává. Ale na vrcholu her a blaženosti si říkám: proč musíme procházet utrpením? S Bohem jsme spojeni – ale ne neodstranitelnou „pupeční šňůrou“. V tom směru jsme dostali velkorysou svobodu, jakou dají dítěti rozumní rodiče, kteří si přejí, aby dospělo, dožrálo. Naše svoboda darovaná od Boha je i velmi riskantní.

Bůh je jasný i temný, jeví se nám jako dravý, pohlcující, někdy i strašlivý. Hýbe nebesy, horstvy a propastmi, vylévá moře a oceány ze břehů, zatmí slunce i měsíc. Boží hra není neškodná, může se jevit i jako krutá. Hospodin nás bere vážně, ale i s lehkostí a odstupem. Kvůli nám trpí, prožívá osobní účast na našich bolestech. K základním Božím „vlastnostem“ patří moudrost. Je to něco jemu blízkého, něco s čím si hraje, baví se, uvolňuje. Skrze Moudrost, a zde si ji můžeme do jisté míry personifikovat, protože bez analogie a personifikace neumíme uvažovat, tvoří svět.

Moudrost byla přítomna při stvoření. Možná byla stvořena jako první, jako princip, jako hra, jako bytost. Bůh ji „nabyl“ a „vlastní“ ji. Vytváří se tu jakási dimenze „partnerství“. Patřila mu od počátku jeho díla. Je s ním tajuplně přítomna odpradáva. Je to pro nás uklidňující, cítíme, co je řečeno za tím, že všechno stvoření na planetě má hluboký a moudrý smysl a rozhodně není nějakou směsicí libovolných náhod. „Hospodin mě vlastnil jako počátek své cesty, dříve než co konal odedávna“ (Př 8,22) (...) „když upevňoval nebesa, byla jsem při tom, když vymezoval prostor nad propastnou tůňi, když seshora zavěšoval mračna.“

(Př 8,27–28) Moudrost byla při tom, když se ustanovila pevnina, když moři bylo vykázáno místo. Moudrost je řád, uspořádání, hierarchie hodnot, ale zároveň je i hravá, rozverná. Je to řád živý a rozvíjející se, ne ztuhlý, zkosnatělý či dokonce zkamenělý.

...moudrost byla přítomna při stvoření. Možná byla stvořena jako první, jako princip, jako hra, jako bytost...

Stvořitel je hráč a experimentátor. Není někdy skutečně v jistém smyslu hazardním hráčem? Jak mu máme rozumět? Sám tvořivý princip nese v sobě lehkost a hravost. Bůh tvoří, vynalézá, označuje a rozvíjí. Neví předem, jak to dopadne, nechává se unášet nápady, fantazií. Asi se bavil a smál, když vytvořil zvířata typu dinosaurů. Ohromné tělo v absurdním nepoměru k malé hlavice, tím „pobavil“ i nás. To je hra, není v tom moc racionality. Přesněji řečeno, Bůh se neomezuje na rozmezí lidské racionality. Pokorně si uvědomíme, že Boha nelze popsat diskurziv-

ním způsobem, protože se vzpírá úzké racionalitě. Co my víme o Boží logice! Lze ho poznávat spíše skrze absurditu světa. Jakým Božím žertem jsou třeba jepice, které nás udivují svou přísloušnou krátkostí života. Tvůrce si hraje s různými formami živých tvorů. Zkouší kombinace, varianty. Stvořitel je pro nás neproniknutelná záhada. Neměli bychom si ho ovšem příliš antropomorfizovat.

Boží Moudrost je v jistém smyslu Hospodinův ženský protějšek, je i dítětem, s nímž si hraje. Martin Buber ji vidí jako schovanku, svěřenku, která je rozkoší, zábavou, což je přesnější překlad. Moudrost Bůh pěstuje jako své potěšení, slast, hru, bytost hrající si každou hodinu před ním, spojující nebe a zemi, spájající nebesa s lidskými a zvířecími tvory. Zosobněná moudrost předpokládá lidský rozměr v čistém a nepokaženém (bezhříšném) slova smyslu. Zakotvenost v moudrosti lidským bytostem pomáhá odolat svodu, hříchu. Napoví, jak se vyhnout zhoubnému bloudění po stezkách poštilců.

...moudrost Bůh pěstuje jako své potěšení, slast, hru, bytost hrající si každou hodinu před ním, spojující nebe a zemi, spájající nebesa s lidskými a zvířecími tvory...

Na počátku byla stvořitelská hra. Ta nejvznešenější, nad jakékoliv naše představy, dynamická a originální. Do těchto představ bylo původně vtisknuto více sexuality. Sexualita

patří k člověku jako přírodní bytosti. Skrze její prisma vnímáme i nejvyšší projevy ducha. To jistě není náhoda. Snažíme se ji setřást, částečně ji od sebe odvrhnout. Příliš to nejde. Výsostně vždy bylo sublimovat sexualitu, přetvořit ji v hudbu, básnictví, obrazy. Jisté ale je, že představa Boha byla ze známých církevních důvodů poněkud odsexualizována. Nelze to nekonstatovat, i když se nám to nemusí líbit, nebo se tomu nechce věřit. Hra (lidská, Boží, zvířecí) je vždycky vztahem a nelze odpreparovat sexuální konotace. Hebrejský výraz pro Boží milostnou hru „sahag“ znamená milostnou předeheru. Tímto je ovšem vztah intenzivnější, než kdyby to byla hra mimo mé já. Duchovní souvislosti sexu velmi vstupují do každého já.

...stvořitel je hráč a experimentátor...

Co je podstatou tvoření? Snad nejvíc v tomto směru dokážeme pochopit, když se podíváme do sféry umění, které chápe a naznačuje absurditu života. V tom nám pomáhá, víc než tušíme. Umělci říkají, že absolutní nenásilnost, zdánlivá lehkost, snadnost tvorby se projevuje, když vše jde jako by samo. To je jedna strana mince.

Na druhé straně je tvoření nebezpečný sestup na dno existenciální úzkosti.

Moudrost jako hra znamená na nikom a na ničem nelpět. Uvědomujeme si s pokorou, že Boží moudrost má distinkci od světa lidí. Státnická moudrost je jiná než ta Boží. Ta státnická by z Boží čerpat měla. Velcí panovníci to vždycky věděli. Jiná je otázka, nakolik to dokázali.

*Pokračování v příštím čísle
PhDr. Olga Nytrová*

Recenze

ThDr. Jiří Vaniček

Milá Olgo,

přeji pěkné odpoledne.

Tak jsem právě přečetl Tvou esej. Věnuji jí mnohem více času, stojí za to. Avšak... mé první dojmy:

Formulace jsou originální. Zaujal mě „aktuální“ Buber. Jsou zde hluboké myšlenky, prezentované zřetelným srozumitelným způsobem; používáš řeč, která je jako studánka. Kontexty jsou excelentně vycizelovány. Zaujaly mě – mimo mnohé – i Finkovy myšlenky... byl znalcem lidského bytí. Esej je vyznavačská a tak to má být. Jako celek... vynikající, nemůže čtenáře nezaujmut. Srdečné díky!

Jiří

Prof. ThDr. Zdeněk Kučera

Vážená a milá paní doktorko,

každá důstojná řádka o Bohu hovoří o Božím zjevení člověku a obsahuje poznání Boha. Zároveň nese „rukopis“ svého autora. To není jen záležitost stylu, nýbrž i úhlu pohledu. Tím je ovlivněna i obsahová stránka sdělení. Je to patrné na evangeliích.

Naznačeným prizmatem vidím i Váš text: je moderním, odvážným vyznáním víry v Boha.

Ale zrcadlí se v něm i Vaše duše, Vaše identita. Vztah já – Ty, vztah víry, je koincidencí Božího sestoupení k člověku v osobě JK, jak je v evangeliích a v Duchu sv. jak nás potkává v bližním, a našeho osobního, subjektivního toužení po Bohu, hledání Jeho a spo-

činutí v NĚm. Poznání Boha je víno v nádobách hliněných. Zakoušíme je pitím, Boha poznáváme, když jsme s Ním v obecenství, zejména při pití z kalicha a požívání chleba při VP. Vaše esej Bůh jako hráč a experimentátor je Vaším velmi výrazným a osobním vyznáváním – ve Vašem sečtělém a interpretativním stylu – a samozřejmě už v titulu. Je to Vaše ryzí poznání a sdělení – u někoho jiného, než jste Vy, by neneslo osobitý rys autenticity. Vy zakoušíte, co je tvorba a co je odvaha experimentovat, co to je ve hře tvořivosti slov a vazeb spoléhat na sebe a vydat se všanc.

Nu, ta esej je koncipována v paradigmatu postmoderny. V jakém jiném by byla autentická? Žijeme, dýcháme v postmoderně. Srovnání s vyznáním moderny (např. naše Velké krédo), s postfeudálním stylem XIX. stol. je zajímavé, ale co s tím? Kéž Váš experiment osloví a strhne čtenáře, aby se pustil autentickou cestou v Jeho šlépějích. Aby poznal, že všechno ve světě plyne a nic nezůstává stát (Herakleitos temný), čemuž přitakává Ježíš, neboť Jeho Otec tvoří stále...

Přeji Vaší esejí, aby se dotkla srdcí čtenářů, oslovila je a otevřela oči všude ve světě poznávat stopy Trojice (vestigia Trinitatis – Augustin). A Vám patří uznání za Vaši tvořivost i pokud jde o připravovaný soubor esejí.

S pozdravem Váš Zdeněk Kučera

Vzpomínková bohoslužba

Dne 16. ledna t.r. jsme se sešli na vzpomínkové bohoslužbě v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze, abychom vzpomněli a uctili památku Jana Palacha. Student historie a politické ekonomie Filozofické fakulty Univerzity Karlovy obětoval svůj život na protest proti potlačování svobod a pasivnímu přístupu veřejnosti nejen k okupaci Československa armádami států Varšavské smlouvy, ale také proti politickému vývoji v naší zemi. Dne 16. ledna 1969 se v horní části Václavského náměstí zapálil a po třech dnech na následky těžkých popálenin v nemocnici zemřel.

Bohoslužebným slovem setkání provázeli patriarcha CČSH ThDr. Tomáš Butta a doc. ThDr. David Tonzar, pražský biskup. Několik pozvaných hostů, mezi kterými byli zástupci současných studentů FF UK, historie i médií, poskytli účastníkům svůj náhled na tento hrdinský a obětavý čin, i fakta z té doby. Návštěvnost byla vyšší, než v uplynulých letech, přestože venku i uvnitř chrámu bylo poměrně chladno. To však nezabránilo mnohým, aby si přišli připomenout, jak mnohým záleželo v tehdejší době na hrdosti, nezávislosti a samostatnosti našeho národa. Atmosféra setkání byla velmi emotivní až posmutnělá, ale odcházeli jsme s dobrým pocitem, že se na jednoho z nejvýznamnějších hrdinů naší novodobé historie nezapomnělo.

Renata Velíšková

Básník míří k dosud nepojmenovanému

Je dobré čerpat ze zdrojů naší pokory, z vlastních překonávaných úzkostí a ztrát i z povzbuzujících a zářivých představ, z dosud neobroušených démantů na dně stále záhadného nitra. Někdo dovede účinně přenést své pocity a představy na plátno, jiný je vtiskne do veršů, do hudby, další je vytesá do kamene. Člověk je sám jako strom nebo semeno v půdě. Některé fáze růstu proběhnou v opuštěnosti a v temnotě. Ale lidská bytost je také ostrovem, který potřebuje další ostrovy a ostrůvky, solidaritu s bližními. Všechno se násobí, zmnožuje, když jsme blízko, blízoučko dalšímu srdci. Toužíme po spoluprožívání, hledáme spolubytí, naplňuje nás vědomí spolu- příslušnosti s jinými bytostmi.

Tvůrce pochybuje, tápe. Nemůže se hnout z místa, občas přehluoce, přebolestně neví. Poezie vede duši tam, kam patří. Poezie je mimořádně cenným svědectvím. Na hlubší úrovni než třeba publicistika, někteří soudí, že poezie jde dokonce dál než filosofie. Psát je poslání. Mít k němu talent je dar. Je nám propůjčena schopnost vyprávět, pojmenovat věci, jít po špičkách do zákoutí duše, vztahů. Poezie je královna, neztrácí svou vznešenost a sílu. I když občas použije slovo jako sarkastický bič, deptající nástroj, přesto v něm zůstává i cesta přes překážky ke hvězdám. Člověk není osamělý ostrov, s blízkými může tvořit souostroví a John Donne, anglický básník, by řekl, že dokonce kontinent.

Před lety mne zaujala promluva Jaroslava Seiferta sepsaná u příležitosti udílení Nobelovy ceny. Velký básník se zamýšlel nad lyrickým stavem ducha. Kládl si otázku, zda přemíra lyriky snad není porušením nějaké rovnováhy v kultuře. Připomíná, že jsou situace, kdy je snazší, nebo dokonce jediné možná výpověď

lyrická. Je schopna totiž vystačit „s nápo- vědí, náznakem a metaforou, zahalit jádro výpovědi a skryt je před nepovolanými zraky.“ Básník věří, že lyrismus může vidět věci a objevovat je závatně a přitom i vytvářet „vnitřní rozměry lidství“. Podle J. Seiferta je to především záležitostí smyslu a citu. Smysl a cit živí jeho fantazii, ale také naopak smysly a cit jsou lyrismem oslovovány.

S následujícími básnickovými větami nelze než souhlasit: „*K plnosti vnitřního života jedince i k plnosti kultury společnosti je však nutno, aby se na nich vedle smyslů a citu podílely též rozum a vůle. Kultura je neúplná, nejsou-li pěstovány všechny její složky a podoby. Její plnost, zralost i síla, její hodnota pro člověka i společnost je tím větší, čím více duchovních potřeb dokáže uspokojovat.*“

Myslím, že poezie pomáhá naplňovat duchovní potřeby, nejvyšší potřeby lidství a jeho přesahu. Básník hledá pravdu, snaží se vyslovit svou víru, jeho nitro odhaluje touhu po naději. Trpí, ocitá se v existenciální nouzi, ale nevzdává to. Tvůrce vyslovuje osvobozujícím způsobem i svou bolest, zoufalství, ironizuje, hodnotí a demaskuje éru horečné globalizace, nesentimentálního kapitalismu, vyjadřuje city, hodnotové postoje, má své vize, kterými se nás snaží oslovit a povzbudit k činům. Sugestivně působí silou svých metafor. Je mnohé, co nevíme, ale poezie nás věrně a zdatně doprovází na cestě poznání a otevírá naše senzorium pro duchovní kvality. Používáme zkratku, náznak, detail, sílu metafory. Čerpáme z hlubin intuice.

Slovo, to je zvláštní magické vlnění, dar nesmírného dosahu, který je však třeba vnímat v pokore a úctě, bez svévolné relativizace. V metafoře vyšlehnou nečekané a vábivé naladění duše. U autora pro-

běhne jakýsi improvizací zkrat. Tvůrce hledá originalitu, v zátěxti slov se dotýká stop tajemství zjevení. Pro přesnější sdělení hledá klíč k ozvláštňení, zažehne se síla podtextu. Dobře víme, že pravda je nekonečná, existuje zde stále prostor pro básnické vize, pro svobodu slova. Básník je přitahován do prostoru dosud nepojmenovaného.

PhDr. Olga Nytrová

Obnova slov

Onen fascinující začátek Janova evangelia „Na počátku bylo Slovo, to slovo bylo u Boha, to slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest.“, nám říká velmi mnoho. Dokonce tolik, že se můžeme celoživotně zamýšlet a k prologu se vracet. Napadne nás, že slovo je velikým darem. Věci skrze ně můžeme pojmenovat, tedy uchopit, poznat je. Důležité je nazývat člověka jménem, oslovovat ho jménem, tím jsme mu blíže. I Kristus oslovuje Marii u prázdného hrobu a teprve, když vysloví její jméno, otevřou se jí oči, její srdce reaguje a ona pozná svého Pána. Pojmenovat znamená pochopit.

Slovo v sobě nese sílu přesvědčení a má veliké potence. Publicista a originální myslitel Karel Hvizdala připomíná, že „slovo“ je tím fenoménem, kterého se bojí všechny totality. Je to ovšem slovo nikoliv prázdné, plytké, ale takové slovo, za nímž stojí přesvědčení, které jde do morku kosti a jeho nositel dokáže vstoupit do veškerého rizika. „*Spiše než těla těch, kdo lpěli na slově, chtěli nacisté zničit jejich víru ve slovo, které vždy vyjadřuje silné přesvědčení,*“ zamýšlí se K. Hvizdala nad tím, co si vlastně přály zničit nacistické vyhlazovací tábory.

Slovo „zakládá svět“ a musí být podepřeno sebezpoznaním, sókratovskou „*pěčí o duši*“. V našich genech jsou uloženy bolesti, radosti, zaujetí i úkoly předků. Dnes je potřeba pojmem znovu navracet pravý rozměr slova. A tomu učin-

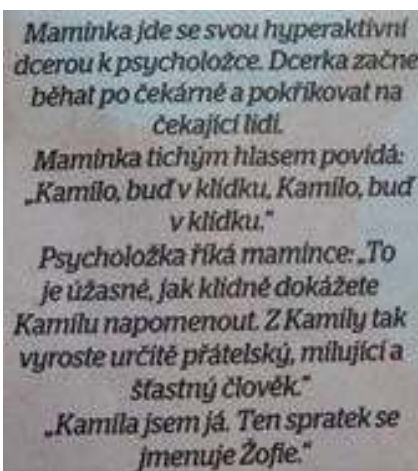
ně napomáhá poezie, která je pravdou duše. Básník Jan Zahradníček o ní praví, že je to dcera královská. Něco pokriveného například, něco zlomeného pozvedá. Jsou v ní obsažena gesta předků, jejich modlitby a touhy... Nesmíme rezignovat na poezii, je to „*vyprošťovací*“ práce slov. A jak se chceme domlouvat bez pevně „*ukostřených*“ slov, která mají energii a kosmický náboj? Poezie je trvalým zápasem o paměť slov. Básníci, ale všichni „*lidé slova*“ intuitivně vědí, že slova se mají vážit. Někdy dokonce na lékárnických vážkách. Také vnímají, jak je důležitý čas před vyslovením slova a po něm. Herci a režiséři mu říkají „*s*“ pauza. Slovo nelze brát nadarmo. Nemáme jej vulgarizovat a zploštit. Slovo je výsostné a velkolepé. Zakládá kosmos. Odráží se v něm nesměle artikulovaná víra, naděje a láska.

PhDr. Olga Nytrová

Kulturní význam SLOVA

V průběhu vývoje lidské kultury se „*slovo*“ v mnoha oblastech života stalo významným prostředkem prezentace kulturních hodnot, např. prostřednictvím souboru starověkých textů v podobě Bible (tištěná podoba slova) nebo v jeho „*živém*“ významu pro duchovní směřování života v podobě pastorace. Slovo má velký význam v ideologickém působení při formulování politických názorů a koncepce určitého společenského názoru na rozličné otázky a problémy, obecně také ve filosofii, formulování zásad morálky nebo ustanovení právních předpisů a vytváření zákonných norem práva (kodifikace), pojem „*slovo*“ je využit i v oblasti tzv. nepsaného práva ve výrazu „*platí dané slovo*“ (slib). V oblasti jazykovědné se kodifikací spisovné češtiny zabývá Ústav pro jazyk český Akademie věd ČR.

Pozn. Redakce, zdroj: Wikipedie

Setkání spisovatelů

Pravidelné setkání Pražského klubu spisovatelů, které se konalo 16. 1. 2018 v Praze 8 – Karlíně, Vítkova 13, přivítalo jako svého hosta Jiřího Weinbergera s přáteli.

JIŘÍ WEINBERGER S PŘÁTELI

Pavlem Liškou a Janou Drábkovou přišel zarecitovat a zazpívat své texty a přidal i něco ze svých překladů básní a písní amerického autora Ogdena Nashe (viz aktuálně www.j-w.cz). Setkání bylo vážné i nevážené, neboť Jiří Weinberger věří, že ta největší legrace se odehrává v těsném sousedství ne nutně smutku, ale přece jen s reflexí vážného pohledu do tváří našich osudů. V následné besedě byla řeč i o tom, jak předat při autorském čtení přítomným co nejvíce z myšlenek, které jste do svých textů vložili. Pokud možno bez mikrofonů, přímo od srdce k srdcím.

Weinberger, Jiří (*1946, Brno, žije v Praze), vystudoval MFF UK, obor Pravděpodobnost a matematická statistika, dále pak herectví ve škole Specializované studium pro pracující. Publikoval více než 100 odborných prací v ČR i zahraničí, viz <http://www.timing.cz/reditel> [awww.timing.cz](http://www.timing.cz). Napsal 14 knížek poezie pro děti i pro dospělé, 2 knihy povídek, 15 scénářů pro literárně-hu-

dební kabarety; texty písní do hry Myška z bríška pro Divadlo v Dlouhé; občas překládá poezii z angličtiny do češtiny (zejména amerického autora Ogdena Nashe), viz <http://www.j-w.cz/index.php?site=aktualne> a <http://www.j-w.cz/index.php?site=knizni>. Mezi jeho záliby patří divadlo, literatura, sport, kreativní psaní (poezie, próza, eseje), aktivní účast v literárních kabaretech, t. č. zejména v kavárně www.cafeidoskop.cz. Baví ho i každodenní práce, viz www.timing.cz.

Pozvánka na připravované akce – duben 2018

Duben 2018 – AUTORSKÉ ČTENÍ
MARKÉTY HLASIVCOVÉ
A JANA MARUNY

Tentokrát to budou příběhy ze společné knížky Pohádky a vyprávěnky (Powerprint, 2017).

Pavel Liška a Ivan Fontana

Část publika

Divačka si koupila pět autorových knížek

V pohádkových vyprávěních Jana Maruny vystupují zvířátka, ožívají obyčejné věci. Některé příběhy vycházejí ze skutečných událostí, na které je život chovatele psů dosti bohatý. Markéta Hlasivcová má doma psy i kočky a píše především o nich. Jak se na sebe zlobí a prskají, ale když jde o dobrou věc, drží při sobě. Knižku zdobí líbezné ilustrace Dagmar Španillerové.

Vážené kolegyně a vážení kolegové, těšíme se, že i Vy zavítáte na některé z pravidelných schůzek Pražského klubu spisovatelů, najdete tu nové kontakty a spolupráci a v neposlední řadě představíte své knihy, pozvete nás na své literární večery, besedy, přednášky. Se srdečným pozdravem PhDr. Olga Nytrová, předsedkyně Pražského klubu spisovatelů, tlf. 608 160 446.

www.obecspisovatelu.cz
www.dialognaceste.cz – aktuálně

T. Kepka, A. Šícha, M. Lukášek

ČESKÁ FILMOVÁ POHÁDKA

Čertoviny

Režisér a často spoluautor scénářů Zdeněk Troška svými filmy umí bavit lidi. Patrně nejlépe mu to jde u pohádek a rád točí o čertech. Proč? „V dětství jsem se čertů moc bál. Viděl jsem je v každém tmavém koutě. Jednou jsem se na sebe podíval do zrcadla

a koukal na mě živý čert – já se svými kudrnatými vlasy,“ s úsměvem říká režisér. Pro film Čertoviny si vybral správné prostředí. Natáčel v zábavním areálu Peklo v obci Čertovina, ve skanzenech Třebíz a Přerov, dále v tvrzi Drslavice a v několika jihočeských vesničkách. Spolu s Markem Kališem vytvořili na motivy pošumavských báchorek příběh o dvou čertech (Popelák a Uhelák), kteří jsou posláni mezi lidi pro hříšné duše. Čerty hrají Jakub Prachař a Dominick Benedikt Hájek z Brna. Roli selky svěřil Andree Hoffmannové, která osm let působila ve Slovákém divadle v Uherském Hradišti, Lucifera hraje Karel Dobrý, hraběte David Gránský – kvůli roli se naučil jezdit na koni. Film se povedl, podle názoru mnoha diváků. Navíc jsou tu krásné lokality, hned máte chuť se tam vypravit. Pointa, že láska vyhraje nad chamtivostí, je také příjemná. Na snímku jsou selka a Uhelák.

NEPROPÁSNĚTE KRÁSNOU VÝSTAVU

Domečky pro panenky

Výstava pro všechny generace je nainstalovaná v pražském Uměleckoprůmyslovém muzeu. Jde o soubor domečků pro panenky ze sbírek anglického Victoria&Albert Museum of Childhood. Domečky v podobě rozměrných kabinetů ze 17. a 18. století u nás nebyly známy, až v 19. století začaly být populární hračkou ve formě zmenšených domů. Dvanáct exponátů zobrazuje způsob bydlení a každodenní život rodin z různých společenských vrstev od 18. století do současnosti. Zároveň dokumentují vývoj architektury a designu. V expozici je třeba venkovské sídlo nebo městský dům v georgiánském stylu, předměstská vila i moderní byt ve výškové budově z 60. let 20. století. Výstava potrvá do 17. června.

OBRAZOVÁ PUBLIKACE

Voda a krajina

Kolektiv odborníků kolem Václava Cílka se detailně věnuje vodnímu žívlu v konkrétních místech v Čechách. Ukazuje, kolik máme krásných řek, rybníků, jezer, tůní, niv či černav (vápniatá slatiniště u Labe), jak si jich máme vážit, čeho si máme všimnout v době, kdy hospodaření s vodou se stává celosvětovým problémem. Kniha obsahuje mnoho fotografií, a to nejen z Čech, ale též z pouštních oblastí Sahary či amerického Jihozápadu.

SLAVNÍ DRAMATICI V NOVÉM POJETÍ

Molière &

Nakladatelství Vyšehrad ve své ediční řadě Největší dramatici (loni vyšel Shakespeare) nyní přibližuje sedm slavných francouzských her ze 17. století. Jsou tu Molièrovy komedie Škola pro ženy, Tartuffe, Misanthrop, Lakomec a Zdravý nemocný, dále Corneilleovo drama Cid a Racinova tragédie Faidra. Známa ilustrátorka a autorka knih pro děti a mládež Renáta Fučíková hry převypravuje a navíc k nim uvádí historické souvislosti, přibližuje osobnosti a příběhy té doby, dozvíme se, jak se zrodila a vyvíjela šlechta, jsou tu životopisy slavných králů Ludvíka XIII. a Ludvíka XIV., někdy užívá komiksové zkratky, aby čtení bylo přitažlivé i pro mladé čtenáře. Kniha je doplněna mnoha kresbami.

JDE VE ŠLĚPĚJÍCH SVÉHO OTCE

Krtek a zahrádka

Kreslený hrdina knížek a filmů Krtek výtvarníka Zdeňka Milera pokračuje ve svých příbězích dál, i když jeho duchovní otec zemřel před šesti lety. Starší výtvarníková dcera, malířka a ilustrátorka Kateřina Miler, spolupracovala s tatínkem už od 80. let, takže se hodně naučila. V současnosti píše nové Krtkovy příběhy, přidala mu kamarádku paní Krtečkovou, modrého medvěda Baribala a další přátele. Její nová knížka se jmenuje Krtek a zahrádka. Na snímku Kateřina Miler (foto Jan Rasch) a obálka knížky.

UMĚNÍ V AUKCI

Vydražená madona

Pražská Galerie Arthouse Hejtmánek se jako jedna z mála aukčních síní v Čechách orientuje nejen na klasickou nabídku umění, ale nabízí i zajímavé a cenné kusy z oblasti uměleckého řemesla a designu. Její prostory slouží také jako přehlídka pro koupi a prodej uměleckých předmětů. Za pět let existence ji její obrát na českém trhu vynesl mezi pět nejvýznamnějších aukčních domů u nás, je držitelem řady aukčních rekordů. Při poslední dražbě zájem mezi sběrateli vzbudila i socha pozdně gotické madony (na sn.) od neznámého rakouského mistra. Vydražila se za 1 178 000 korun.

VÝSTAVA V HOLLARU

Litografické příběhy

U příležitosti pětasedmdesátin významného malíře a grafika Vladimíra Suchánka (na snímku) máme příležitost spatřit výběr z jeho nejoblíbenější grafické techniky – litografie. Expozice v pražském Hollaru je sondou do padesátileté historie umělovcy bohaté tvorby. Mistrovským ovládnutím litografie vzbudil pozornost už koncem šedesátých let, kdy výstavou v Galerii mladých v Mánesu vstoupil na českou výtvarnou scénu a stal se členem Sdružení českých umělců grafiků Hollar. Následně byl dvacet let jeho předsedou. Zúčastnil se mnoha výstav doma i ve světě. Připomeňme, že od roku 1972 je jako klarinetista členem legendární kapely Grafičanka.

Foto Jovan Dezort

POZORUHODNÉ DÍLO Z 18. STOLETÍ NA CD

Franz Xaver Richter

První nahrávka na dobové nástroje skladeb Te Deum 1781, Exsultate Deo a Hobojový koncert českého barokního skladatele F. X. Richtera vyšlo v podání Czech Ensemble Baroque řízeného Romanem Válkem. Těleso patří k předním souborům, které se ujímají Richterova zajímavého skladatelského odkazu. Na nahrávce spolupracovali polský kontratenor Piotr Olech, sopranistky Markéta Böhmová a Pavla Radostová, tenoristé Jaroslav Březina a Jakub Kubín, basbarytonista Jiří M. Procházka a německá hobojistka Luise Haugk. Krásné hudby nikdy není dost.

Mgr. Věnceslava Dezortová

Akce Nadačního fondu onkologie

Na módní přehlídce na pražském Žofíně v polovině ledna nevystupovaly profesionální modelky, ale pacientky Onkologické kliniky Thomayerovy nemocnice (s diagnózou nádoru prsu). Pod názvem Sebevědomí pro každý den se tu uskutečnil už 24. ročník společenského večera pořádaného Nadačním fondem onkologie pro 21. století. Mezi hosty byl i ministr zdravotnictví Adam Vojtěch a ředitelé několika nemocnic. Další akcí nadačního fondu v závěru ledna byla Aukce grafických děl současných českých výtvarných umělců. Výtěžek z akcí jde na onkologické účely, jako je nákup přístrojů nebo zlepšení nemocničního prostředí.

Nadační fond vznikl před 25 lety a působí v Thomayerově nemocnici v Praze. Je nepsaným patronem Onkologické kliniky Thomayerovy nemocnice a 1. LF UK. Jeho posláním je pomáhat onkologickým pacientům, o něž klinika pečuje, i jejich lékařům a sestřám.

Zakladatelkou fondu i společenských večerů je prof. MUDr. Jitka Abrahá-

mová, DrSc., primářka Onkologické kliniky Thomayerovy nemocnice, u jejíhož zrodu stála v roce 1992.

Podařilo se jí dosáhnout špičkové úrovně. Nejvíce se věnuje ženám s rakovinou prsu a mužům se zhoubným nádorem varlete. Pomáhá uzdravovat i dodávat sebevědomí lidem poznamenaným závažnou nemocí.

Na snímku je prof. MUDr. Jitka Abrahámová, DrSc. při večeru na Žofíně, druhý záběr ukazuje atmosféru módní přehlídky.

*Mgr. Věnceslava Dezortová
foto Jovan Dezort*

Společenství Zderazissimo čte Bibli hezky česky

Po Novém roce jsme uskutečnili náš plán a poprvé se sešli na Zderazissimo. S kamarády z Prahy a okolí jsme si již delší dobu říkali, že bychom se rádi pravidelně potkávali na pokecání, zazpívání, modlitbu, něco tvořivého i zábavného. Zderaz jsme si vybrali, protože se zde vídáme na večerních nedělních bohoslužbách, a vůbec místní duchovní jsou nám nakloněni. Do kontaktu s námi můžete přijít přes FB stránku Zderazissimo. Nebo v úterý večer přímo na Zderaze. Na prvním setkání jsme se mimo jiné vžili do kůže evangelistů a nechali se inspirovat projektem ParaBible aneb Bible hezky česky evangelického pastora, teologa, překladatele Bible 21 a vydavatele křesťanské literatury Alexandra Fleka. Na své FB stránce ParaBible zveřejňuje Saša novozákonní perikopy parafrázované do současného jazyka a kulis. Ve skupinách jsme přeložili různé perikopy. K přečtení vám dá váme jeden z našich výtvorů, příběh o syrofénické ženě neboli esoteričce z Bruntálu. A jeden přímo od Saši o Janu Křtiteli alias Předskokanovi.

Víra esoteričky ze Sudet

Mk 7,24–30

Tehdy procházel Ježíš pohanskými končinami bývalých Sudet, až přišel do Bruntálu. Přestože nosil černé brýle a schovával se po opuštěných kostelích, aby o něm nikdo nevěděl, nemohlo se to utajit. Bulvární novináři ho vyčmuchali i zde a přilepili jeho fotku na instagram.

Dozvěděla se tak o něm zoufalá žena, jejíž dcera utekla z domova, vykašlala se na školu a žila s místním dealerem drog. Žena ho vyhledala, padla mu kolem ramen a rozplakala se. Byla to místní esoterička, která léčila pomocí drahých kamenů a vykládala karty. Prosila Ježíše, aby její dceři pomohl.

Ježíš ji však stroze odbyl: „Ženo, přišel jsem za křesťany, abych jim přinesl nový život. Proč bych měl ztrácet čas s kartářkou?“

Ona se nenechala odbýt a odpověděla: „Mistře, každý děláme, co umíme. A v mém zájmu o karty a kameny je také touha po novém životě.“

Překvapený Ježíš ji odpověděl: „Dobře ty. Líbí se mi tvůj styl. Jdi domů, tvá dcera je uzdravena.“

Když šla žena domů, objevila se náhle na ulici její dcera, rozběhla se za ní a již zdálky na ni volala, že všeho lituje a má ji moc ráda.

Předskokan

Mk 1,1–11

Zde začíná skvělá zpráva o našem Prezidentu Ježíšovi, kterého nám seslalo samo Nebe.

Už dávný mystik Izaiáš kdysi prohlásil: „Napřed se objeví předskokan, který začne všechny burcovat. Veřejný pořádek bude narušovat hlas: „Bacha, míří k nám návštěva ze shora! Koukejte se vnitřně hodit do gala!“

A po nějakých sedmi stech letech se to splnilo. Objevil se aktivista jménem Jan Potápník. Začal agitovat v nejzapadlejších vesnicích a vyzýval lidi, aby se vzbouřili proti vlastní zkaženosti a vyhlásili boj korupci ve vlastním srdci. Veřejným znamením té vnitřní očisty mělo být, že se nechají symbolicky ponořit do vody. Jeho hnutí dosáhlo celostátní popularity, nejen na venkově, ale překvapivě i v hlavním městě. Spousty lidí cestovaly dokonce i z ciziny, aby si ho poslechly, a Jan každého, kdo uznal vlastní zkaženost a chtěl se jí zříct, ponořil na malou chvíli do řeky. Potápník byl známý jako výstřední radikál. Nosil oblek a účes v přes tisíc let starém stylu mystika Eliáše a jedl, co kde našel. Prohlašoval ale: „Po mně přichází mnohem větší frajer! Jemu nesahám ani po kotníky. Já jsem vás potápěl do řeky Jordán, ale on vás zaplaví Čistou Energií přímo od Boha!“

Petr Bruna alias Petr Vojtěch TyBrdo (jméno na FB)

GDPR

Obecné nařízení o ochraně osobních údajů (anglicky General Data Protection Regulation)

Tak nám Evropský parlament pěkně „zamotal hlavu“. Opustil snahu zakázat nám špekáčky, buřty, či „zpoceňáky“, guláš, pivo a další a naopak nám nařídil více chránit osobní data každého jednotlivce. Opatření, které přichází tak nějak, lidově řečeno, „s křížkem po funuse“. Ve chvíli, kdy naše telefonní čísla, data narození, adresy bydliště, mailové i jiné, létají éterem jako dotěrný hmyz, si konečně někdo uvědomil, že už je toho příliš a mělo by se s tím něco dělat. Ne že by mi vadilo, když někdo ví kde bydlím, nebo kolik mi je let. To opravdu ne. Ráda se krásnou, tichou, čistovzdušnou a zelenou lokalitou pražských Čimic pochlubím, neboť bydlení je to opravdu nadmíru příjemné, s věkem také nemám problém, nikdy jsem jej nezatajovala a vůbec mi nevádí, když někdo ví, že je mi „už“ 64 let. Co mě ale vadí je, když mi na můj soukromý telefon zavolá operátor/ka z blíže neurčeného call-centra a nacvičenými frázemi, ze kterých mi naskakuje husí kůže, mi začne cosi nabízet, nebo se mnou chce uskutečnit dotazníkové šetření na jakési téma.

Na můj dotaz, kde vzala moje telefonní číslo, zakotká do sluchátka něco nesrozumitelného o nějaké databázi a než stačím namítnout, že jsem do žádné databáze, natož se svolením, soukromé číslo rozhodně neposkytl, tak na to, jak „mile“ započala svůj hovor, rychlostí blesku práskne se sluchátkem a hovor ukončí. Jak a kde různé společnosti a nezřídká i soukromé osoby získávají naše privátní identifikační údaje, je mi záhadou. Ve chvíli, kdy se o nás, i díky veřejným kamerovým systémům, ví již skoro všechno, budeme všechny údaje mazat, likvidovat, budeme vymýšlet zadání textů různých souhlasů s nakládáním osobních dat. Stanou se z nás čísla bez těla a duše, fyzické podoby, neboť i fotogra-

fie se nesmí archivovat. Chudáci učitelé ve školách, kteří ke každému výletu žáků, ke každé sportovní aktivitě svých svěřenců budou muset od rodičů získávat souhlas, že se jejich potomek smí pod nicneříkajícím označením akce zúčastnit. A co teprve při sportovních kláních, kdy se budou rozdávat diplomy, „medaile“ a odměny. Místo jména bude na diplomu stát: Žák/yně SXY12345 se v disciplíně... umístil/a na 1. místě. To i ta oblibená postavička robota z dob mého dětství měla jméno – Emílek, co polykal šroubky:-). Možná se teď trochu usmíváte, ale ona to žádná „legranda“, jak říká můj vnouček, není, neboť směrnice, která nařízení provází, měla být hotová již před rokem a vyšla teprve nedávno a platnost povinnosti GDPR je k 25. květnu tohoto roku. Kdo nebude připraven, ať si připraví pytel peněz na pokuty, neboť sankce budou, co do objemu, velmi tučné. To se nám tedy páni poslanci Evropského parlamentu pěkně pomstili. Sice nevím za co, neboť mám pocit, že pracuji svědomitě a pilně, tak proč mi pořád někdo vymýšlí další práci? Tohle všechno už mohlo být dávno ošetřeno a zabezpečeno. No, ale nebudu dlouho ztrácet čas zbytečným „hudráním“, nezbyvá moc času, tak honem běžím ošetřovat a chránit osobní údaje svých studentů. Tak se mějte moc dobře a kdybyste pod sloupkem v příštím čísle místo podpisu našli kombinaci čísel a písmen, nebojte, jsem to pořád já, jen si chráním svůj osobní údaj – jméno, které všichni znáte:-).

Vaše Renata Velišková
pověřená redaktorka

